

Konference med Udvalgets Medlemmer, idet vi, som sagt, først have faaet Vædringsforslagene, da vi kom herop til Mødet.

Endelig have vi Vædringsforlaget Nr. 14. Det er det Forslag, som jeg før kortelig berørte, der gaar ud paa, at enhver, der ved Lovens Strafftræden er i Virksomhed som Kedelpasser, og som efter Fabrikinspektoratets Skøn har udført sit Hverv tilfredsstillende, kan blive uforandret i sin Stilling, hvad enten denne Lov bliver vedtagen eller ikke; den rører altsaa ikke ved de bestaaende Forhold.

Til § 6 er der stillet Vædringsforslag under Nr. 15, der svarer til en tidligere Vædring og nærmest er en Redaktionsrettelse. — Nr. 16 er ligeledes i Begyndelsen en Redaktionsforandring, i Slutningen vel nærmest ogsaa en Redaktionsændring. Der staar i Lovforslaget: „saa længe Kedlen er i Brug“; vi have forandret det til: „saa længe der er Ild under Kedlen“, da det faktisk er Ilden under Kedlen, der bevirker Faren, idet der kan fyres op og sættes fuld Damp paa, uden at Dampen bruges endnu. Kedelpasseren kan da gaa fra Kedlen, saaledes som det er slet paa et Sygehus her i Kjøbenhavn, og saa have vi Eksplosionen. Vi have altsaa for at præcisere Meningen sagt: „saa længe der er Ild under Kedlen“. — Nr. 17 er en lille Redaktionsændring, hvis Maal er at præcisere, at en Mand, der f. Eks. passer Kedlen i et Mejeri, kan forlade Kedlen for at passe Centrifugen, naar han ikke glemmer Kedlen.

Den Paragraf, der foreslaas sat ind som en ny § 8, er den, jeg omtalte i mine indledende Bemærkninger. Den gaar ud paa, at det staar Gjeren, Brugeren, som staar uden Kedelpasser, frit for selv at vælge en Afløser, der kan fungere i et vist Tidsrum. — Med Hensyn til dette Forslag, har Udvalget ikke været fuldt enigt, idet et Medlem, det ærede Medlem fra Kjøbenhavn (Andersen), mener, at det kunde blive misbrugt. De øvrige 6 Medlemmer af Udvalget have imidlertid den Anskuelse, at Sagen ligger i Fabrikinspektoratets Haand, og at det maa sørge for, at Misbrug ikke finder Sted.

Den ny § 9 under Nr. 19 sigter til at fastslaa, at naar et Dampkedelanlæg passes af en Kedelpasser af første Klasse, behøver der ikke at være flere saadanne, selv om det skalde være et Kedelanlæg af første Klasse. De andre kunne være Kedelpassere af anden Klasse. — Vædringsforlaget Nr. 20 gaar kun ud paa en Forandring af Paragraffens Nummer. — Nr. 21 er ligeledes nærmest en Redaktionsforandring.

Endelig er der Vædringsforlaget Nr. 22. Det gaar ud paa at gøre gældende, at Gjeren, Brugeren eller den, der faktisk har Ansvaret for Kedlens Anvendelse uden selv at være Kedelpasser, ikke er ansvarsfri, naar han ved nogen Umsigt og Opmærksomhed kunde have forhindret en Ulykke; det er altsaa noget, der hører hen under Straffebestemmelserne.

Dermed skal jeg slutte. Jeg skal endnu kun tilføje disse faa Ord: Naar ærede Medlemmer ville overveje de store Indrømmelser, som her ere gjorte over for de Fordringer, der ere stillede til Udvalget, og nøje vilse ransage disse Vædringer, ville de vistnok erkende, at det er et Minimum, som vi her komne frem med. Git man videre i Indskrænkninger, end her er foreslaaet, tror jeg, at Lovforslaget, naar det blev ophøjet til Lov, vilde faa saa ringe Betydning, at vi i næste Indberetning fra Fabrikinspektøren vilde se den samme lidet glædelige Biste over glødende Ildkanaler, Sprængninger og andre Ulykkestilsælde.

Jensen-Skrillinge: Som den ærede Ordfører for Udvalget har udtalt, og som det ogsaa findes udtalt i Udvalgets Betænkning, er det ganske vist, at det foreliggende Lovforslag har maattet vække nogen Betænkelse ikke alene blandt de industri-drivende men ogsaa og særlig blandt Landbrugerne, og det er da navnlig § 4 i Lovforslaget, som Landbrugerne have følt sig brøstholdne ved. Der findes paa et Sted i Udvalgets Betænkning, efter at der er meddelt en Del Tilfælde af glødende Ildkanaler og af enkeltvis forekomne Sprængninger, brugt det Udtryk, at Kedelpasningen ved forskellige Lejligheder har været saa utyndig og upaalidelig, at det udelukkende skyldes et Ulykkesræf, at Sprængninger med ødelæggende Virkning ikke ere indtrufne. Jeg vil nu dertil sige, at hvad „Upaalideligheden“ angaar, er det jo ganske klart; men naar der derimod bliver Tale om „Utyndigheden“, have de Forslagsstillere, som have tilladt sig at stille disse Underædringsforslag, som her foreligge, ikke gjort Erfaringer i den Retning. De have ikke kunnet finde, at Utyndighed har været Aarsag til disse Ulykkestilsælde, og, som jeg tillod mig at bemærke allerede ved Lovforslagets første Behandling her i Tinget, er det min Overbevisning, at der til Pasning af de almindelige Landbrugsmaskiner — Dampmaskiner til Brug for Mejerier og for det almindelige Landbrugs Bedrift — ikke i nogen større Grad foredras særlige Kundstaber. Nej, der